

[Steen Folke]

gælder både de traditionelle samfund i syd, de kapitalistiske i vest og de statsbureaukratiske i øst. Alle steder flourer kvindeundertrykkelsen, om end i forskellige former.

Også herhjemme, hvor vi ellers roser os af at have drevet det så herlig vidt, er kvinderne undertrykt både af det kapitalistiske og reelt kønsopdelte arbejdsmarked, af patriarkalske familiemønstre og af fastlåste kønsroller. Det siger sig selv, at konventioner ikke løser problemerne, men vi mener ikke desto mindre, at det i sig selv er positivt, at man i FN-regie nu har forhandlet sig frem til denne omfattende konvention.

Vi har bemærket, at der er taget nogle forbehold fra dansk side. Der er nogle ministerier, der har gjort indsigelse, og det er lidt pudsigt, at det netop er kirkeministeriet og forsvarsministeriet, der fortsat vil have lov til at opretholde en form for kønsdiskrimination. Men det mener man altså ikke er tilstrækkelig tungtvejende til, at det skal give sig udslag i formelle forbehold over for konventionen, og det er da altid noget, selv om det havde været endnu bedre, hvis man også ville ophæve den form for diskrimination, der findes på disse særprægede områder af det danske samfundsliv.

Derimod vil man åbenbart tage et generelt forbehold over for en enkelt paragraf i det, der hedder artikel 7 (c), der går ind for, at også i private – i ikke-guvernamentale, som det hedder – organisationer skal der være forbud mod kvindediskrimination. Det mener den danske regering åbenbart er at gå for vidt, det er for stærkt. De skal have lov til at gøre, som de vil, herunder diskriminere kvinder, hvis det er det, de har lyst til. Det har justitsministeriet anført, og det har regeringen tilsluttet sig. Jeg undrer mig lidt over, at man finder det nødvendigt at anføre dette forbehold fra regeringens side, og jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om han kan give en forklaring på, at Sverige og Norge har kunnet ratificere denne samlede konvention uden forbehold. Hvad er det, der er så forskelligt mellem Sverige og Norge på den ene side og Danmark på den anden side, at Danmark finder det nødvendigt at tage nogle forbehold, som man ikke har fundet det nødvendigt at tage i Sverige og Norge? Jeg synes, det ville være rart, hvis man kunne ratificere konventionen uden forbehold, sådan som man har gjort det i Sverige og Norge.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for ratifikation af konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder.

Begyndelsen var kvindemødet i Mexico. Erklæringen herfra blev behandlet i FN's generalforsamling i 1975. Danmark undlod dengang at stemme, fordi racisme og sionisme var sidestillet. Det er nu taget ud af konventionen, og der tales kun om, at racismen skal bekæmpes.

Konventionen vil generelt være med til at støtte menneskerettighederne, men specielt vil den sandsynligvis have mest betydning for kvinderne i u-landene, og Danmark forsøger da også i sin u-landshjælp at hjælpe kvinderne, bl.a. ved Noakhaliprojektet i Bangladesh.

Som udenrigsministeren siger i sine kommentarer, er det vigtigt, at vi herhjemme hele tiden arbejder med problemet, bearbejder holdningerne, og specielt i krisetider kan det være svært for kvinderne.

I konventionen udtales respekt for kvindens moderskab. Graviditet må ikke føre til diskrimination af kvinder på arbejdsmarkedet, og kvinden skal hjælpes i gang, hvis hun i utide forlader skole eller uddannelse.

Man kan for øvrigt spørge, hvordan Danmark forholder sig til artikel 6. Har vi gjort nok for at hindre udnyttelse af kvinder ved prostitution?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Må jeg takke ordførerne for en overvejen- de velvillig modtagelse af beslutningsforslaget. Der var jo kun et enkelt parti, der ikke ville være med, nemlig fremskridtspartiet. Jeg må indrømme, at jeg forstår ikke rigtig hr. Halvgaards argumentation. Når man i øvrigt er enig i sigtet med den pågældende konvention, hvorfor kan man så ikke medvirke til, at folketinget med et fuldkomment flertal går ind for denne konvention? Jeg skal da bede fremskridtspartiet overveje endnu en gang, om der nu er tyngde nok i det argument, der blev fremført, om den mere generelle holdning til FN.

Fru Inger Harms rejste spørgsmålet, hvem der har vedtaget, og hvem der ikke har ratificeret endnu. Der er på nuværende tidspunkt 42 lande, der har ratificeret konventionen. De lande, der har ratificeret, er i overvejende